

Uⁿ
HORD

Protokoll fört vid förhör med Anders
KRISTER Henning Andersson, f. [REDACTED]

[REDACTED], med uppgiven adress [REDACTED]
[REDACTED]

Förhöret hållet i RKP-A:s lokaler den 17
januari 1995 med början klockan 10.10.

Förhørsledare: krinsp Bengt Ödmark och
krinsp Ola Boija.

Andersson har hämtats till förhör enligt beslut av chefsåklagare Anders Helin.
Beslutet fattat den 16 januari 1995. Den plats där beslutet verkställdes är hos
Anderssons moder bosatt på [REDACTED]. Beslutet verk-
ställdes av krinsp Ödmark och Boija.

Andersson hämtades klockan 09.40 och infördes till kriminalavdelningen
klockan 10.05.

Andersson underrättad om att anledningen till förhöret är utredning beträffande
den av honom innehavda 357:a av märket Smith & Wesson.

H₁ På inledande frågor var Andersson förvarar sina vapen uppger han, att han har
vapen dels i vapenskåp på lantstället dels en älgstudsare hemma hos sin
mamma. Han har även ett hagelgevär inlämnat på en pantbank på Götgatan. I
vapenskåpet förvarar han en pistol av märket Hämmarli och och ett kulgevär
av kaliber 22.

Han köpte revolvren och Hämmarli samtidigt och datum för köpet framgår av
hans licens. Revolvren var begagnad och till denna fanns ett vanligt brunt
hölster av läder. Han vet inte fabrikatet på hölstret. Detta kanske framgår av
de handlingar som eventuellt finns kvar på vapenfirman. Han har aldrig haft
något fodral till revolvren.

H₂ På fråga var han har sin 357:a, uppger han att han vidhåller att han sålde detta

24/95 Halden

vapen på grund av att han fick problem med ekonomin, närmare bestämt att han blev efter med hyran till den bostad han då bodde i.

På fråga hur det kunnat undgå Andersson att revolverar med cal 357 var aktuella för provskjutning i anledning av mordet på Palme, uppger han att han liksom alla andra satt och väntade att bli kontaktade för att vapnet skulle provskjutas. Han hade dels sett detta på TV och dels läst om det i tidningarna. Andersson bodde ju då centralt på [REDACTED] i Stockholm och han uppger att eftersom hans efternamn börjar på A så räknade han med att bli en av dom första att bli kontaktad för provskjutning. Efter det att Holmér suttit och viftat med revolverar i TV satt han och väntade på att polisen skulle höra av sig eftersom han hade en 357:a och var bosatt bara ca 15 minuters promenad från mordplatsen. Han väntade vecka efter vecka, månad efter månad, men inget hände.

Andersson tillfrågas om han erinrar sig att han har fått skriftliga kallelser ställda till [REDACTED], och han uppger att han inte kan erinra sig att han har fått några kallelser beträffande provskjutning av vapen. Andersson kan inte helt utesluta att han har fått kallelser från polisen men han uppger att de så kallade bruna kuverten kunde han lägga åt sidan utan att ens öppna.

Po

IVA 16635

Andersson tillfrågas om han kan erinra sig ett besök från Torsten Stålnacke, som har uppgivit att han besökte Anderssons adress på landet, men Andersson kan inte erinra sig något sådant besök.

På fråga om Andersson är eller varit hängiven radioamatör uppger han att några sådana intressen har han ej och ställer sig också undrande till frågeställningen.

Angående de kallelser som krinsp Torsten Stålnacke, under 1990, per post sänt till Anderssons adr på [REDACTED] (uppvisade för den hörde) uppger han att han ej minns att han skulle fått dessa handlingar. Det påpekas för Andersson att eftersom dessa handlingar är påminnelser borde han även tidigare erhållit kallelser om provskjutning av vapnet. han uppger härvid att man ej helt kan utesluta att försändelserna kommit fel person tillhanda eftersom Andersson är ett så vanligt namn. Han brukar ofta få felsänd post i brevlådan.

Andersson underrättas om att Stålnacke har avgivit en berättelse om ett hembesök han gjort i syfte att spåra en vapenägare och att Stålnacke till detta givit en beskrivning av en sommarstugefastighet som i allt väsentligt överensstämmer med Anderssons fastighet. Stålnacke har uppgivit att han

också sammanträffade med vapeninnehavaren. Andersson kommer inte ihåg att han fått ett sådant besök. Andersson föreslår att vi åter frågar Stålnacke om saken och att denne får tillfälle att försöka känna igen honom.

Andersson uttrycker här stor irritation över att Stålnacke ej skickade ytterligare kallelser eller försökte etablera en telefonkontakt med honom.

Beträffande sina bostadsadresser uppger Andersson, att han från 1980 var bosatt på [REDACTED] i Stockholm. Han bodde i denna lägenhet fram till 87-10-01, allt enligt utvisat försäljningskontrakt. Han köpte därefter en lägenhet på [REDACTED] i juli 1987 och bodde där fram till september 1992. Han har därefter bott hos föräldrarna, dels i deras sommarstuga och dels i deras bostad i [REDACTED].

Han uppger, beträffande sina anställningar, att han fram till den tidpunkt han gjorde en [REDACTED] var anställd på [REDACTED]. I samband med [REDACTED] sade han upp sig. Han levde därefter [REDACTED] fram till 1982, då han anställdes [REDACTED] och arbetade där som dels [REDACTED] och dels [REDACTED] fram till 1984. Efter 1984 har Andersson inte haft [REDACTED]. Han uppger att han, under sin [REDACTED], det vill säga från 1984 fram till dags dato, har levt dels på sina [REDACTED], han [REDACTED] dels på [REDACTED] i ganska stor skala. Han började med att [REDACTED] samt en [REDACTED]. I den allmänna [REDACTED].

Efter det att [REDACTED] har Andersson så småningom blivit tvungen att [REDACTED] dels [REDACTED] samt även andra föremål som han har köpt under sin tid som relativt välbeställd.

Under 1992 kom Andersson på [REDACTED]. Han kom [REDACTED] och under sommaren hade han en [REDACTED]. Han hade då bestämt sig för att sälja sin lägenhet på [REDACTED]. Emellertid drog försäljningen ut på tiden så det blev ett glapp mellan den inkomst han väntade sig och utgiften. Anledningen till att försäljningen drog ut på tiden var att mäklaren hade semester och Andersson kunde inte få tillgång till sina pengar förrän mäklaren kom tillbaka från semestern.

Andersson gick härefter i funderingar om vad han skulle sälja för att tillfälligt [REDACTED]

Var och varannan dag brukade Andersson åka in till Stockholm utan att ha något särskilt ärende.

Under sommaren 1992, vid lunchtid eller tidig eftermiddag, befann sig Andersson i Kungsträdgården. Han uppger att han flanerade omkring som många andra i sommarsolen. Han blev då tilltalad av en person som pratade svenska men såg utländsk ut. Personen frågade Andersson om han ville köpa "nåt". Andersson förstod att han blev erbjuden att köpa narkotika eller något liknande. Andersson avvisade emellertid förslaget, han röker ju inte ens vanlig tobak. Andersson förstod härvid att den här personen måste vara stadd vid kassa eftersom han håller på med dylika halvskumma affärer och framkastade då frågan om mannen var intresserad av att köpa något. Andersson fick då frågan vad han hade att sälja och efter vissa utvikningar så avslöjade därefter Andersson att han hade vapen att sälja. Han preciserade emellertid inte genast vad det gällde för typ av vapen. Efter en stund förklarade Andersson för mannen att han hade en 357:a av märket Smith & Wesson att sälja. Andersson insåg då att mannen fattade intresse för köpet. Dom kom efter en stunds samtal överens om att träffas samma tid och på samma plats kommande dag för att diskutera vapenköpet ytterligare, om nu intresse fortfarande skulle finnas.

Andersson förvarade sin revolver hemma i lägenheten i ett vapenskåp. Kommande dag begav sig Andersson, med sin 357:a i en vanlig sportbag som han ej kan beskriva närmare, till Kungsträdgården för att sammanträffa med den tilltänka vapenköparen. Andersson gick och ställde sig på samma plats där han hade befunnit sig dagen innan och efter en liten stund dök vapenköparen upp. Andersson och köparen promenerade på Anderssons förslag till Skeppsholmen. De gick över bron som går till Skeppsholmen och därefter till vänster där de ställdes sig i en portalliknande öppning till ett skyddsrum insprängd i berget. Man kunde inte komma in i skyddsrummet eftersom det var stängt med en dörr. I denna portal förevisade därefter Andersson vapnet. Han kommer inte ihåg om också hölstret fanns med. Efter visst ackorderande så bestämdes priset till cirka 5.000 kronor. Mannen betalade med tusenlappar och eventuellt några hundralappar. Han hade pengarna i en rulle i fickan. Personen hade rätt gott om pengar, men hur mycket pengar han hade känner inte Andersson till. Efter att ha fått pengarna i sin hand överlämnade han vapnet antingen i en väska eller också vapnet för sig och därefter gick Andersson från platsen, över bron tillbaka. Åt vilket håll köparen gick känner inte Andersson till.

Sian
kompl

Andersson beskriver mannen som 20-25 år gammal, något kortare än

Sign
Kumpl

Andersson själv som är 185 cm. Han hade sydländskt utseende men pratade svenska utan brytning. Han var troligen klädd i jeans. Han hade fina jogging-skor på sig och var i övrigt klädd i en kortärmad sommarskjorta. Andersson kan inte ge någon ytterligare beskrivning på mannen.

På fråga om inte Andersson hyste betänkligheter att sälja sitt vapen som han har licens på och där tillverkningsnumret finns registrerat på Andersson själv, till en person som sannolikt har en kriminell bakgrund, uppger Andersson att han har funderat en aning på detta. Han ställde sig själv frågan om vapnet, efter försäljningen kunde komma att användas i något brottsligt sammanhang och att Andersson därefter kunde bli inblandad i saken. Han gjorde emellertid den bedömning att det här var inte frågan om någon våldsbrottsling som han kunde befara utföra några våldsdåd.

På fråga om Andersson känt oro för vad hans försålda vapen skulle användas till, uppger han att han erinrar sig särskilt att när han fick reda på vad som hade hänt vid Stureplan, där ett stort antal personer blev nedskjutna och då han fick veta att en av gärningsmännen hade sydamerikanskt ursprung, kände han stor oro för att det kunde vara hans vapen som var involverat i detta brott. När han senare fick veta att det var en AK4 och inte en 357:a kände han stor lättnad.

På fråga om varför Andersson inte försökte sälja vapnet legalt, har Andersson uppgivit att han hade gjort den bedömningen att han endast skulle få någon tusenlapp för vapnet vid en försäljning till en vapenaffär. Andersson uppskattar ett begagnat vapen av denna sort till ett värde av cirka 1.000 kronor vid en försäljning. Andersson har den uppfattningen att han i det här läget hade fått flera gånger det belopp han skulle ha fått för vapnet vid en legal försäljning. Han befann sig ju också i ekonomiskt trångmål.

Beträffande försäljningen till den här personen uppger Andersson att han också hade gjort den bedömningen att det här är en man som aldrig skulle gå till polisen för att tala om att han hade köpt ett illegalt vapen.

Avbrott i förhöret klockan 11.15.

Andersson, Ödmark och Boija har i tjänstebil begivit sig till föräldrarnas lantställe under adress [REDACTED] för att inleda husrannsakan. Husrannsakan inleddes klockan 11.55.

Förhöret återupptaget under samma förutsättningar som ovan klockan 14.15.

Andersson tillfrågas om han vill vidhålla sin berättelse om försäljning av sin revolver, S & W cal 357 magnum, och han uppger att det han uppgivit hitills om denna sak är riktig.

H3

Andersson underrättades om rätt att anlita biträde av försvarare, men han avböjer försvararbiträde i denna sak.

Andersson tillfrågades om han kan redogöra för sina förehavanden vid tidpunkten för mordet på Palme och han uppger att han i denna tid låg hemma i bostaden på [REDACTED] i influensa. Han har inte sökt läkare eller annan hjälp. Han berättar att han sedan barndomen haft [REDACTED] och också tagit bort [REDACTED]. Han har ofta återkommande [REDACTED] med [REDACTED].

Han kommer ihåg att när han vaknade på morgonen efter mordet och kokade kaffe, så knäppte han på radion och fick då veta att Palme hade mördats. Han slog därefter på TV:n för att få ytterligare nyheter om denna sak.

På fråga om någon person kan styrka denna berättelse, uppger Andersson att han inte är säker på om han hade några telefonsamtal efter mordet på Palme, men håller det inte för uteslutet att han kan ha pratat med sina föräldrar eller sin bror om saken. Andersson kommer särskilt ihåg att han [REDACTED]

[REDACTED] och att han har varit sjuk dels före och även efter mordet på Palme. Han gick ut utanför bostaden endast för att handla och låg annars nerbäddad.

Andersson tillfrågas om sin inställning till Olof Palme och uppger att han anser att Palme är en av dom mest intelligenta politiker Sverige har haft. En annan sak är att Andersson inte sympatiserar med den skattepolitik som Olof Palme och hans parti förde. Han har ej heller någonting emot Palme personligen av ett eller annat skäl. Han har aldrig kontaktat Palme per brev eller på annat sätt för att klaga över behandling från samhällets sida. Andersson har aldrig varit politiskt aktiv men har ett allmänt politiskt intresse och följer med i debatten.

Förhöret avslutat kl 18.50.

I delar intalat efter hand, redigerat

Bengt Ödmark

IVA 16636-D
KOMPL.

FOTOBILAGA

Fotografier tagna av Krister Andersson efter förhör
den 17 jan 1995.

U: Ola Boija

Has P

